



www.jollibread.com

© Del text: 2026, Arantxa Comes

© De la traducció: 2026, Iñaki Moral

© D'aquesta edició:

Sanoma Educación, SLU i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Educación, SLU.

València, 44. 46210 Picanya (València)

ISBN: 978-84-1153-168-9

Depòsit legal: M-196-2026

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Primera edició: març de 2026



Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibit l'ús dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera i per qualsevol procés, amb fins de mineria de textos i dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Més
enllà del
record

jollibre

Diumenge, 18 de maig de 1997

5

És estrany escriure-li una carta a un mort.

No te'n vaig enviar cap en vida, recordes? Et semblava més probable que les meues cartes s'extraviaren a mig camí de l'Amazones o en l'enrenou de Shanghai que arribar a rebre-les. La sola possibilitat et posava trist i jo et vaig fer cas. Però ara que sí que és totalment impossible que pugues rebre aquesta carta, perquè te n'has anat a un lloc on els vius no podem anar, t'escric.

Hauria d'haver-te desobeït molt abans.

Hauria d'haver sigut més valenta. Més com tu i, ahora, no tant, perquè... recordes quan em vas prometre que mai no et detindria res? Supose que ningú és invencible i que tots mentim al final. Tu ho vas fer, i de quina manera!, la mateixa nit en què, per fi, hi hagué una cosa que et va detindre.

Per sempre.

Ja han passat sis mesos des que l'accident de cotxe et va fer trencar la teua promesa, i he intentat moltes coses per oblidar-ho. Per oblidar els moments roïns i quedar-me amb els bons. Ja, ja m'han explicat que la vida no funciona així, i quin fàstic, perquè tampoc no em vas deixar cap pista

per a sobreviure a la teua absència. Per a sobreviure al que m'ocorre ara.

Ara soc una xica sense rostre. I crec que, si seguisc així, també acabaré perdent el cor.

Aquesta és la raó per la qual t'escric aquesta carta, encara que no en tindrè prou únicament amb això: te l'enviaré. No a aquell lloc on els vius tenim prohibit anar, sinó a un dels molts racons del món que vas capturar amb centenars de fotografies. Com havia d'haver fet en el seu moment.

6 *No importa si no pots llegir-la. Aquesta vegada ho faré bé per molt tard que siga.*

Potser, no sé, esbrines la forma màgica de tornar amb nosaltres, papà.

Nerea

Mon pare és mort. Fa tres mesos que m'atrevisc a pensar-ho i, després de sis mesos, m'he atrevit a escriure-ho. No sé si seré capaç de dir-ho en veu alta algun dia. Almenys, he fet un pas. No hi confiava, perquè... com pots desfer-te del dolor fent alguna cosa que dol? Però ha funcionat: ara pesa un mil·ligram menys. És com si una part se n'haguera quedat atrapada en les meues paraules.

Ja que m'ha costat mitja llibreta i algunes veritats molt dures, espere que dure.

Per cert, la meua lletra és horrible. Minúscula i estreta. I hauria d'haver usat una plantilla, perquè les línies estan tortes. L'objectiu era redactar un missatge, no crear un trencaclosques impossible de resoldre. Per sort (o no),

açò de la carta no és perquè el pare la reba miraculosament i la llija, sinó per a desfogar-me.

N'hi ha prou amb que ho entenga jo.

I ho entenc, no? Crec que sí.

La idea se li va ocórrer a Teo, i no mentiré: al principi, em va semblar una bogeria. Estic malament, però no tan malament com per a escriure cartes a un mort i, de pas, enviar-les als llocs on aquest mort va estar i on ja no podrà tornar mai.

—Serà simbòlic. Com una manera d'honrar la memòria de ton pare —va insistir el meu millor amic.

Encara pense que això d'honrar la memòria i bla-bla-bla ho va traure d'alguna pel·li. I, si no, és un dramàtic. Supose que és imprescindible en els músics com ell. Si no, com aconsegueix fer-me plorar amb només cantar dos versos? En fi, que em vaig deixar endur perquè, a més, a la meua neuròloga li va encantar el propòsit: «És una bona manera d'expressar els teus sentiments, Nerea. Ho necessites. Pren-t'ho com un exercici».

El cas és que m'agrada molt fer els deures, ella ho sap massa bé, però no esperava que la mort me'ls posara amb la claríssima intenció que hi traguera carabassa. I com que no vull repetir curs en ma vida i sí desfer-me del dolor, encara que dolga, ací estic, complint la meua paraula d'intentar-ho.

Plegue el full en tres i el fiqui dins d'un sobre. L'un i l'altre són de color crema i la solapa s'enfosqueix una miqueta quan la llepe. Sabor de cola, puah!, el meu favorit. N'adherisc la part posterior. Hi anote el remitent, jo.

Després, torne a consultar l'adreça del destinatari en *Hoy Mundo*, la revista de divulgació per a la qual treballava el pare com a reporter fotogràfic.

Mayo Benavides
Calle del Mar, 2, bajo
Taller SurfLab
33405 Salinas (Castrillón, Asturias)

8 No, Mayo no és mon pare, però sí una de les protagonistes d'aquell reportatge que va realitzar en 1994 sobre la costa asturiana i els seus surfistes. Ja ho he dit, no? Aquesta vegada ho faré bé, encara que siga tard.

Aquesta carta mai no arribarà a mon pare i, així i tot, *li arribarà*.

Tant de bo Mayo Benavides no al·lucine massa quan la reba. Si és que continua treballant allà. De fet, tampoc no sé si recordarà un home anomenat Martín Vall que fa quasi tres anys va fotografiar la seua manera de viure. És igual. Una vegada més, no és el que pretenc.

Només que, siga com siga, arribe a la destinació.

Observe una última vegada les fotos del reportatge del pare: les ones salvatges, l'arena brillant com purpuri-na amb les primeres llums del sol, les mans bronzejades de Mayo passant paper de vidre per unes planxes de fusta, una polsera de fils blaus molt desgastada a la monyica, una fila de taules de surf perfectament restaurades al seu taller humil però fantàstic... Són precioses i puc valorar-les sense problemes, perquè no s'hi veu ni una sola cara.

M'alce de la cadira i faig una ullada al rellotge penjat de la paret: les dues del migdia. Ja? Ui, escriure aquesta carta m'ha costat tot el matí. Ni un sistema d'equacions exponencials m'ho posa tan difícil. A més, el pis de la meua habitació s'ha convertit en un oceà de boles de paper. Fulls i fulls arrugats a mig començar, a mig acabar, plens de ratllades, plens de res.

Arreplegue les boles i les llance a la paperera amb l'esperança que no se me n'haja escapat cap. No estic massa a favor de perdre el temps ordenant les meues coses, així que encreue els dits perquè ma mare no descobrisca cap boleta amagada a traïció davall del llit.

A la paret més buida enganxe una de les fotos que el pare va traure de la platja de Salinas al capvespre durant aquell viatge. Ací al mig, sense res més al voltant, sembla que el mar infinit acabarà desbordant-se i inundant la meua habitació. És com una xicoteta finestra al món. El mateix que el pare va recórrer amb ganes de no deixar-se ni un sol racó per visitar.

No ha sigut fàcil entrar en el seu despatx, obrir els seus arxivadors i rebuscar entre els seus documents, publicacions, negatius i revelats. Encara note una punxada entre les costelles, com si fora flat, però un flat assassí capaç d'emprar una navalla de doble tall per a acarnissar-se.

Isc de l'habitació amb el sobre a la mà i l'aroma de la salsa secreta de la mare m'embolcalla de seguida. Inspire profundament i l'estómac em rugeix. «Missatge rebut», pense, baixant les escales al trot i esperant que els meus

calcetins de llana (la meua iaia me'n tix un parell cada any) no conspiren contra mi i em facen esvarar sobre el parquet vell.

Així i tot, me la jugue en els últims esglaons: bote. De vegades sent que la gravetat em sosté tres segons en l'aire, com si em donara l'oportunitat de tirar a volar. Un, dos, tres. Però aterre davant de la porta oberta de la cuina. Sense problemes, però sense ales.

10 —Bon dia! —dic somrient. O m'esforce per somriure. Des de l'accident, hi ha moltes coses que ja no distingisc, com els meus somriures de veritat o... la meua pròpia mare.

—Bon dia devia ser quan t'he cridat per a desdejunar fa cinc-centes hores.

La reconec amb la vista, però no com qualsevol altra persona vident. Ho faig a bocins. Per l'espessa cabellera rossa i les ungles pintades (hui) de verd. També per lògica: en aquesta casa tot just estem nosaltres dues, així que no puc confondre la mare amb una altra dona rossa les ungles de la qual pareixen diminutes rodanxes de kiwi.

El meu trastorn és... una faena. La condició que fa sis mesos em va posar la mort per a continuar vivint. Però no m'abelleix pensar en això ara (ni mai). Preferisc fer broma, és més divertit que haver perdut l'habilitat de distingir cares:

—De segur que no n'eren cinc-centes una?

—Ah, et refereixes a les hores que pots passar-te castigada? Dona-ho per fet. Vols provar-ho, o de sobte acabes de recordar que aquesta casa té unes normes i

als teus quinze anys ja hauries de poder recitar-les fins i tot del revés?

Li trac la llengua i la mare intenta imposar-se encreuant els braços. Bé, més prompte intenta reprimir una riallada, però és impossible competir contra una llengua treta en el moment clau. Ella, per fi, riu. I jo, per fi, també, sense sentir-me malament per fer-ho.

Només aleshores, quan sembla que ens hem llevat de damunt mesos i mesos de tristesa, em pregunta:

—Eixa és la carta?

11

—Sí.

—Et va servir entrar en el despatx de papà? —Faig que sí amb el cap.— I a quin lloc la penses enviar?

—La *penses* enviar —repetisc per donar-li a entendre que ho farà ella, perquè jo mai no m'allunye de casa més del que és estrictament necessari. Per a anar a escola i per a anar a casa de Teo. Fi—. A Salinas. Està a Astúries.

—Pensava que et decidiries per alguna cosa més... aventurera?

—Mamà, les ones allà poden arribar a fer quasi dos metres —la informe per si li pareix que dos metres de mar a puntet d'engolir-te són tan inofensius com passejar pel poble.

—Saps a què em referisc.

—Segura? —bromege, però ella ja no cedeix. Encongisc un muscle—. Vull que arribe al lloc exacte on va estar papà, i és més viable si trie una destinació pròxima a València. No em valdria que se la quedara, jo què sé, el servei postal de Madagascar. Necessitaria que arribara a

Nosy Boraha, on va fotografiar aquell cementeri de pirates. I ell tenia raó: és massa fàcil que la carta s'extravie pel camí. A més, en el reportatge d'Astúries ix la direcció del taller de taules de surf i inclús el nom de la propietària.

—Molt bé, molt bé. Ho entenc. Deixa-la sobre l'aparador i demà mateix la duré a correus, d'acord?

—Gràcies, mamà.

12 I espere que note com li ho agraiïsc perquè, al contrari que Teo i la meua neuròloga, la mare simplement va acceptar el que volia fer. No va opinar, no em va preguntar si ella també podia escriure alguna cosa, només em va donar suport amb un somriure cansat.

De vegades el meu propi dolor és d'un roig tan saturat que no em deixa veure el de la resta, però sé que ella tampoc no és capaç de recordar el pare sense sentir que està a punt de perdre el cor.

—Per cert —em diu—, Teo no hauria d'estar ja ací?

—Per...?

—Quin dia és hui, estimadíssima filla meua?

—I hereua.

—No n'estigues tan segura. Encara estic a temps d'adoptar un gat, dir-li Neregat i llegar-li tot el meu patrimoni...

—Hui és diumenge! —la interromp jo en caure-hi de sobte—. Ja hauria d'estar ací, sí. I si se l'ha engolit el vàter?

—O la nevera. Aquest xiquet menja com un ogre.

—Li telefonaré.

—Au, ves! Quin parell de despistats que esteu fets.

És una veritat a mitges, perquè sí que ho som, de despistats, però Teo només es distrau quan s'avorreix i jo només em distrac aquí. Al meu refugi, on puc existir sense estar alerta, sense tornar-me invisible, sense fingir que les regles del món estan escrites per a tots per igual.

Faig la volta a l'illa de la cuina i agafe el telèfon amb forma d'hamburguesa que hi ha al costat dels fogons, en els quals bullen els espaguetis i reposa la salsa secreta. Em fique la carta en la cinturilla dels vaquers per poder teclejar el número de la casa del meu millor amic. Ho faig de memòria, quasi sense mirar, i atenc els xiulets balancejant-me sobre les puntes dels peus amb impaciència.

Piiii. Cap avant.

Piiii. Cap enrere.

Piiii...

—Diga?

—Teodoro, estàs viu? —esclate a riure en escoltar la seua respiració entretallada—. No em digues que la teua iaia t'ha convidat al seu passeig matutí amb les seues amigues i t'han tornat a pegar una pallissa.

—Només te'n burles perquè mai no t'has atrevit a vindre.

—M'estime molt la integritat dels meus pulmons. És una mania.

—Com la de tindre mal perdre? Perquè sempre guanyen, tia, no saps quines camallades peguen amb eixos ossos de dinosaure que tenen.

—I no és un insult —afirme.

—És que tu t'enfrontaries a un *T-Rex*?

—Per a començar, no m'enfrontaria a la teua iaia encara que sabera del cert que no comparteix ADN amb el depredador més perillós del Cretaci. Vinga, senyor Excuses, vine-te'n a dinar d'una vegada.

—Senyor Excuses? Acabava d'eixir, però he hagut d'entrar corrent a casa perquè algú estava telefonant. No deu ser que tu te n'has oblidat?

—No tardes!

14

I penge mentre m'entra un altre atac de riure. Assenta bé. Assenta com a abans de l'accident. Assenta a mentida, una miqueta, prou per a mantindre'm surant. I jo m'agarre a aquest salvavides perquè preferisc enganyar-me que afonar-me una altra vegada.

Teo m'ho insinua de vegades i té més raó de la que creu: hi ha coses que no m'atrevisc a fer per protegir-me.

Potser massa.

—Heu anomenat «dinsaure» la senyora Sagrario?
—s'indigna la mare, encara que les commissures de la boca se li estiren perquè, sens dubte, li fa gràcia.

—*Jurassic Park* és una gran pel·lícula. —Alce les mans quan ella m'apunta amb la cullera de fusta.— On m'has dit que deixes la carta?

—De veres? —Posa els ulls en blanc abans d'assenyalar la porta amb la seua arma especial per a remoure salses secretes, i amenaçar de deixar-me sense espaguetis per associar una senyora molt respectada al barri amb un animal prehistòric.— A l'aparador, Pit-roig.

Pit-roig. Em van posar aquest malnom en nèixer perquè tinc els cabells del mateix color que les plomes d'aquests ocells: taronja. El pare sempre em deia així amb un somriure brillant. No sé si continuaria fent-ho, tenint en compte que ara mateix l'única cosa que m'uneix als pit-rojos és l'aparença.

—Saps que són éssers molt curiosos, sociables i atrevits? —em va explicar en una d'aquelles visites a casa que no s'allargaven més d'una setmana—. Com tu.

No, com jo, ja no. Abans del 18 de novembre? Potser. El món em provocava curiositat, no vertigen. Les persones em pareixien interessants, no perilloses. I jo em sentia capaç de tot, no covarda.

—Nerea? —em diu la mare.

—Sí, sí —conteste automàticament per eixir de l'espiral dolorosa en la qual estava perdent-me de nou.

Puge a la meua habitació a la recerca de la carta. On l'he deixada? Mire sobre el meu escriptori, a la paperera, davall del llit. Res..., fins que em pose les mans al maluc i alguna cosa cruix davall del meu enorme jersei granat. Ah, a la cuina, quan he telefonat a Teo, ací l'he guardada. Me la trac dels pantalons i sospire d'alleujament.

Torne a la planta inferior baixant les escales a tot córrer. Aquesta vegada sí que m'esvare a mitjan carrera i he d'agarrar-me fortament de la barana. Pels pèls i per sort. Sort també que no he arrugat el sobre. Preferiria haver-me clavat una bona pinya que malmetre'l. Ja baix, sana i estàlvia, el col·loque sobre el moble del rebedor, al qual ja li fa falta una maneta de pintura blanca.

Aleshores puc sentir el característic brunzit d'una emissora quan se sintonitza. I, dos segons després, música. Una cançó que quasi acaba, però que la mare brama al costat de Nek:

—*¡Y si te como a besos sabrás lo mucho que me duele este dolor!*

D'un salt, em plante de nou a la porta oberta de la cuina i continue cantant, acostant-me un puny a la boca com si subjectara un micro:

16 —*¡No encontraré en tu abrazo el sabor de los sueños que Laura me robó!*

Em llança un cullerot, l'atrape al vol i juntes acabem aquest temarro que ha estat sonant sense parar en la ràdio durant tres mesos. Rematem la nostra actuació allargant les notes finals i després em deixe caure sobre un dels tamborets de l'illa.

La cançó següent tracta sobre un lloc on no creme el sol, i ma mare la cantusseja tota sola mentre li dona els últims tocs al menjar.

Sobre els fogons hi ha una revista oberta per la meitat i m'entretinc fullejant-la. A penes em detinc en les fotografies, i sí a llegir algun article. És l'única cosa que puc disfrutar sense que la meua ceguesa es clave pel mig i em recorde (com si poguera oblidar-ho) que, per a mi, les cares no funcionen com deurien. No les reconec. No se'm queden gravades. És igual que em concentre molt en les imatges. Hi veig roba, hi veig poses, però els rostres són un puzle inacabat. Un reflex trencat del qual mai podré ajuntar totes les peces.

Màscares.

Repasse les siluetes amb els dits, encara que no serveix de res, i una fegonada de frustració m'arrasa. Odie aquests rampells d'ira. No els puc controlar i, per contra, ells sí que poden controlar-me a mi. No vull estar enfadada tot el dia. Vull que pese més la part bona: l'aroma tan bo de la salsa secreta, el ressò de les riallades de Teo, el taral·leig alegre de la mare, la carta al pare.

El pare.

El recorde. No del tot, però ho faig. La barba pèl-roja i frondosa com un bosc a la tardor, les tres pigues que li formaven un triangle a la mà dreta, la manera tan única que tenia de somriure. Malgrat el meu trastorn, estic convençuda que el reconeixeria de seguida, perquè són tres característiques que ningú més té al meu voltant. De manera que no dubtaria que és ell, encara que revisquera sense cara.

17

Comencen a picar-me la pell, els ulls, les emocions. M'arregleque els cabells en dues trenes desfetes perquè, com quasi sempre, hui tampoc no m'he pentinat. I és que, si hi ha res més dolorós que mirar algú a la cara i no reconèixer-lo, és mirar-se a la cara i no reconèixer-se. No puc abocar-me a cap espill perquè, quan ho faig, ja no sé com soc.

Qui soc.

El dolor se m'enrosca entre les costelles. No, el que he sentit abans no era flat amb una navalla, era la sensació que hauria d'haver-se quedat atrapada en la carta. M'emporte les mans a la cara. Inspire profundament i

exhale en silenci. A poc a poc, i igual com he fet amb les fotos de la revista, em repasse amb les puntes dels dits: les celles gruixudes, els ulls grans, les galtes redones, els meus llavis tallats pel fred que ja comença a anar-se'n de Valldeboira.

Sens dubte, existisc. Ací està el meu cos, per molt que quan em mire en l'espill tot just hi veja una màscara.

18 El timbre ressona per tota la casa i em recomponc a temps que la mare no m'enxampe. Em negue a desbaratar-li aquest diumenge. Amb un «ja vaig!» m'alce, isc al rebedor i òbric la porta. És Teo. Ho sé pel serrell desordenat i castany que sempre li oculta part de la mirada i que ara està encara més rebolicat per la brisa lleugera de la primavera.

—Has tardat.

—Només han passat cinc minuts, Nerea.

—Quan passes per mi en tardes deu. Estimes més els espaguetis de ma mare que a mi!

—Això no és veritat —murmura. Li mire la boca. Sense segones, eh? És només per a veure, de primer, com la du de seriosa i per a veure, just després, com se li eixampla amb malícia en afegir—: tarde quinze minuts a arreplegar-te perquè l'única tardanera ací ets tu i sempre em toca esperar-te.

Durant un instant molt i molt fugaç, m'ofén que Teo no m'haja aclarit que m'estima més a mi que a uns espaguetis (deliciosos, insistisc, però uns espaguetis al cap i a la fi!). No sols és d'allò més infantil. És, sobretot, absurd, perquè Teo és el meu millor amic i els millors amics no entenen la paraula «estimar» de manera romàntica.

Encara que se suposa que els millors amics també s'ho expliquen tot, i jo fa mesos que no soc sincera amb ell.

—Nerea, Teo, passeu ja, que us congelareu! —ens crida la mare des de la cuina.

—Ni que visquérem al desert gelat de l'Antàrtida, mamà.

—Mira, jo un gelat sí que em menjaria per a postres —comenta Teo, entrant com si estiguera a casa seua (perquè ho està).

I potser a ma mare li encanta exagerar, però em ve un calfred. No és que visquem al pol Sud, però el nostre poble és d'interior i compleix rigorosament amb allò de «fins al setanta d'abril, al cos no li llevés ni un fil», així que el vent encara bufa un poc fresquet.

Engolim els espaguetis com si fora el nostre últim menjar i, després de repetir, sucar amb pa fins a l'última gota de salsa secreta i desparar taula entre els tres, Teo furga en el congelador i troba un polo flaix de maduixa que...

—Deu estar ahí des de l'estiu passat. N'estàs segur? —l'avise amb una carassa.

—Si de xicotet em menjava fins els mocs, açò no pot ser pitjor.

—Puah i més puah.

—Això que parles és valencià o dofí? Ara entenc per què vas traure un impressionant cinc pelat en el control de Llengua.

—Va ser perquè no vaig tindre temps d'estudiar. —I és veritat, encara que la veritat també implique una ma-

rató del James Bond de Sean Connery amb dos quilos de gelat que després em va tindre abraçada al vàter unes quatre hores. I de matinada.

—Sí, sí —riu Teo. El molt animal s'emporta l'embolcall a les dents i n'arranca l'extrem d'una estirada—. Està...

—Duríssim? Fastigós?

—I deliciós. Tot alhora —contesta amb el polo ja ficat en la boca i un somriure que m'atrau com no hauria de fer-ho.

20 Deixe anar un bufit que té una miqueta de riallada incrèdula. Teodoro Dolz va heretar el nom del seu iaio, però que siga un cas perdut és una cosa totalment seua. I en el millor dels sentits. Per desgràcia, no crec que jo siga un cas perdut en el millor dels sentits.

Més prompte del tipus que ningú no vol trobar.

Pugem a l'habitació, i Teo tarda una mil·lèsima de segon a llevar-se les Converse a pernades i tirar-se sobre el meu llit sense importar-li desfer-lo (més encara). S'emporta els braços darrere del cap i m'alça les celles. Sé el que espera i jo ja no puc retardar-ho més, així que m'assec a la vora del matalàs amb un sospir i confesse:

—He escrit la carta.

—I?

—He sobreviscut.

—Per descomptat —diu amb seguretat, com si no haguera dubtat de mi en cap moment, per a després bromejar—: series incapaç de palmar-la i deixar-me sol en aquesta llanda de poble.

—Molt incapaç —conteste amb el mateix tonet burleta i a ell se li escapa una rialleta que li il·lumina els ulls.

—Me n'alegre, tia. —Suavitza la veu, com quan canta cançons lentes.— He vist el sobre a l'entrada. Astúries, al final?

—El nostre pla perquè arribe perfectament a la seua destinació segueix en peu.

—El teu pla. Jo només te'n vaig donar la idea.

—Siga com siga, ja està.

Però no és així. No li conte com m'ha costat escriure-la, com de poc hi he expressat per al molt que sent, la miqueta de dolor que s'ha emportat i les tones que encara en queden dins de mi. I és que, igual com abans amb la mare, no vull arruïnar-li el dia. Ja he arruïnat mesos i mesos amb la meua tristesa, la meua ira, el meu dolor.

21

Puc fingir que estic bé fins a estar bé. Per ell, per ma mare i... per mi?

M'apone davant de la prestatgeria on tinc tots els meus VHS sense un ordre concret. Ja és tradició: cada diumenge, havent dinat, veiem una pel·li. És la millor manera de passar la digestió sempre que no en triem una de terror que acabe amb Teo avisant que està a punt de traure els budells per la boca.

—*La Roca*?

—Una altra vegada? —amolla ell, esgotat.

—«Una altra vegada?» —repetisc jo, indignada.

—No comences...

—*La Roca* es convertirà en un clàssic del cinema. Aquesta cinta —La trac del prestatge i la sacsege davant dels nassos del meu millor amic perquè li quede ben

claret.— se la rifaran per milions. No vols fer-te ric, Teodoro? Els teus dubtes fan plorar Sean Connery.

—Per no voler fer-me ric a costa d'ell?

—Per no voler veure un dels seus papers estrela en bucle!

—I... plora ara mateix?

—A llàgrima viva. Ets cruel.

22

Ràpidament, tire mà del coixí amb forma de margarida que hi ha al costat del cap de Teo i el colpege diverses vegades abans que ell pugui contraatacar amb tota la seua energia. Perquè acaba fent-ho i, a més, amb un coixí que és el doble de gran. Ens enredrem en una baralla que acaba amb la derrota dels dos tirats sobre el matalàs i la victòria de les nostres riallades.

—Vinga, *La Roca* —cedeix, apartant-se el serrell cap enrere amb una mà i descobrint els seus ulls verds, encara que només els distingisc d'uns altres del mateix color per la taqueta marró que té en el dret.

—Prefereixes que busquem un apel·lid d'assassinats? —Gire la cara per mirar-lo.

—En la tele? —Alguns blens de cabells li tornen als ulls.

—Home, segons ma mare vivim al pol Nord, així que està complicat, però puc intentar-ho.

—Millor, no. Veure amb tu qualsevol *thriller* és com llegir l'última pàgina d'un llibre. Sempre ho esbrines tot de seguida.

—Una que ha nascut llesta.

—I creguda també.

No inicié una altra guerra de coixins perquè, sí, se'm dona bé resoldre endevinalles. Abans que haguera de fixar-me en els detalls, i també ara que he de fixar-me en ells si pretenc reconèixer la persona que tinc davant. He après a buscar pistes: la roba, el pentinat, el timbre de veu, la manera de moure's... Solc encertar, encara que de vegades fingisc que sé qui és algú fins a deduir-ho realment.

De vegades falle.

Però les xicotetes coses són especials. Són les que ens fan destacar encara que sembla que mai no ho fan. Són les espurnes que ens encenen com el foc de les estrelles.

—Què penses? —em murmura, també vinclant el cap per poder mirar-me.

Pense si... ell deu veure en mi aquelles espurnes que ens fan brillar per complet. Perquè jo sí que veig les seues. Els seus flocs de cabells rebels sobre el meu cobertor de floretes, aquesta taqueta marró que li trenca el verd de l'iris dret, aquest indici de somriure revoltós. També com li ha agradat el flaix de maduixa en les seues commissures tacades de roig, com de còmode està sobre el meu llit en els seus músculs relaxats, com li resulta de natural estar al meu costat en el seu to de veu tranquil, suau, un poc profund.

«El que és essencial és invisible als ulls», va escriure Antoine de Saint-Exupéry en *El Petit Príncep*. I quanta raó que va tindre, té i tindrà sempre.

—Estic pensant que, si tardem un minut més a posar la pel·li, Nicolas Cage també es posarà a plorar.

Tot d'una, m'alce i introduïsc el VHS en la ranura del reproductor de la meua tele. Torne al costat de Teo, que ha construït un fort de coixins a la velocitat del raig. Em recolze intentant no tirar-los i alce el comandament.

—Li done al *play*?

—Si no tens res més a explicar-me. —La veu de Teo continua sonant fluixeta i està tan apegat a mi que el seu alé m'arremolina els flocs de cabells sobre l'orella.

24 Ignore el doble calfred. El bo, que ve amb la seua proximitat. I el roí, que ve amb el meu silenci.

Li done al *play*.

Teo

Em desperte a poc a poc fins que veig el nas de Nerea quasi damunt del meu. I aleshores espavile de colp i em tire cap enrere d'un bot. L'única cosa que em salva de no caure del llit com un autèntic idiota és el fort de coixins.

Merda, no sé què em passa amb ella des de l'estiu passat. Crec que va ser culpa d'aquella revetla a Cullera. No, de tastar la sangria per primera vegada. Degué fondre'm el cervell, perquè els meus antics col·legues se'n van anar a clapar, Nerea i jo ens quedàrem sols i... res no va ser com abans. El seu riure no sols em feia riure, també em feia cosquerelles. Saltàvem cridant «*¡Pero sus dos ojos negros se me clavan como espadas!*», encara que ja no en tenia prou amb fer-ho a un metre de distància i m'encorbava per deixar les nostres cares a la mateixa altura. I a punt de fregar-se. Vaig desitjar amb totes les

forces que la resta de penya desapareguera per quedar-nos completament sols de veres.

Va empitjorar (o va millorar, no sé) quan em vaig adonar que ni tan sols em sorprenia. Em va semblar l'ordre lògic de la nostra relació i, alhora, vaig sentir que me n'estava botant alguns passos. Com si el destí m'haguera donat a triar una carta i jo n'haguera agafat l'as sota la mànega abans d'hora.

Però qui no voldria tindre Nerea ja mateix?

Soc un *pringat*.

25

Damunt, les coses ara són rotundament diferents de com ho eren l'estiu passat, de manera que... res. Tanque els ulls fins que deixes de recordar-la ballant i rient a escassíssims centímetres de mi. Després els òbric per veure-li les celles arrufades. Sol dormir així, imagine que pels malsons, i tant de bo poguera esborrar-li'ls amb un esclafit de dits. O passant-li un polze per aquelles arruguetes entre les celles que semblen concentrar tot el seu dolor. Però sempre m'obligue a tindre les mans quietes amb ella. A ficar-me-les en les butxaques per si de cas.

Isc del llit amb compte per no despertar-la i quasi em toca fer un salt mortal per a no entropessar-me amb les seues Adidas i la motxilla plena de llibres de text. Crec que la seua habitació és simple (parets blanques, pocs mobles, alguna planta) per a donar-li espai al seu desordre: novel·les i VHS acumulats caòticament a l'escriptori i les prestatgeries; càmeres de diversos tipus al penjador, o abandonades sobre la còmoda al costat dels rodets

corresponents; l'uniforme de l'escola fet una bola prop de la paperera... Em venen ganes d'ordenar-ho tot.

La mire una última vegada. Els seus cabells d'un color encara més taronja amb el capvespre, el seu cos encongit sota el jersei gegant. Podria tornar al seu costat i esperar que despertara. Podria preguntar-li per què calla tant i què és exactament el que em falta perquè s'atrevisca a explicar-m'ho, però... m'escole per l'esclotxa de la porta oberta i fuig.

26 Descendisc els esglaons un a un amb les Converse negres en una mà i agarrat a la barana amb l'altra. Quantes vegades havíem jugat de menuts imaginant que aquesta escala era el tram més perillós en la missió de robar els bunyols acabats de fets de Leire abans del berenar? Incomptables. Igual com les trompades que ens vam pegar en l'intent. Somric, perquè vull que Nerea torne a ser així de feliç, però no sé com aconseguir-ho.

A punt d'obrir la porta principal, el parquet cruix davall dels meus peus. «Merda», pense, i això que tenia planejat posar-me les sabatilles fora per no molestar, encara que els veïns siguen uns dotors.

Leire trau el cap de seguida pel buit del saló i em pregunta:

—Ja te'n vas, Teo?

—La migdiada se me n'ha anat de la mà i tinc els deures de mates per fer.

—Nerea continua adormida?

—Sí.

—Bé. Gràcies per vindre.

—Fins demà.

Li somric com faig sempre davant de Nerea perquè puga reconèixer-me. Ja ni tan sols és per costum, sinó perquè s'ha convertit en el meu somriure favorit.

Leire assenteix i alça una mà per a acomiadar-se abans de tornar al saló. Mentre em gire de nou cap a la porta, no puc evitar mirar una vegada més la carta sobre l'aparador. Tinc l'impuls d'obrir-la només per descobrir quines són les emocions exactes de Nerea. Aquelles que es guarda tan al fons que al final li fan mal, per molt de dret que tinga de no parlar-me'n.

Sé que no puc fer més que esperar i estar al seu costat.

Ho sé, però, quan isc, el meu somriure desapareix.